

δαιμονόπικο τό, ἀμάρτ. διμοννόπ'κον Μακεδ. (Σιάτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *δαίμονας* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -όπι-
κο, περὶ τῆς ὀπ. βλ. Γ. Χατζιδ. εἰς Ἀθηνᾶ 29 (1917), 215
καὶ Α. Τσοπανάκη εἰς Μακεδονικά 2 (1941 - 52), 295.

Ὁ μικρὸς δαίμων. Συνών. *δαιμονόπουλο*.

δαιμονόπιστος ἐπίθ. Χίος—Λεξ. Βλαστ., 489 Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *πίστη*.

Ὁ πιστεύων εἰς τοὺς δαίμονας, ὁ κακὸς ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Ἄφησ' με, δαιμονόπιστη, 'ς τὸ στήθος σου ν' ἀπλώσω,
ἢ μὴ μὲν χεῖρα πάγωσε, νὰ τήνε ξεμαρλώσω

Χίος. Συνών. ἀγγελλόπιστος, διαβολόπιστος.

δαιμονόπουλο τό, Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.
δαιμονόπουλ-λο Κάρπ. Μεγίστ. διμοννόπ'λου Μακεδ.
(Σισάν.)

Ἵποκορ. τοῦ οὗς. *δαίμονας* διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-πουλο, περὶ τῆς ὀπ. βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 636 κ.έξ.
Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ μικρὸς δαίμων, ὁ υἱὸς τοῦ δαίμονος Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ.
Πρω. Δημητρ. Συνών. *διαβολόπουλο*. 2) Ὁ ζωηρὸς,
ἄτακτος καὶ εὐφυῆς παῖς Κάρπ. Μακεδ. (Σισάν.) Μεγίστ.
— Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Παροιμ. φρ. *Δασκαλόπουλ-λα*
δαιμονόπουλ-λα (ἐπὶ τῆς ζωηρότητος τῶν μαθητῶν) Κάρπ.
Συνών. βλ. εἰς λ. *δαιμονοκούλουκο*.

δαιμονόπραξη ἡ, Βιθυν.

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *πράξη*.

Ἡ ὑπὸ δαίμονος ὑποκινουμένη πράξις, ἡ κακὴ πράξις.

δαιμονοπύρωμα τό, Κρήτ. (Νεάπ.) διμοννουπύρωμα
Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *πύρωμα*.

1) Ἡ αἰφνίδια ζάλη, τὴν ὁποίαν ὑφίσταται τις οἶονεῖ
ἐκ δαιμονικῆς τινος ἐπηρείας Μακεδ. (Καστορ.): *Μὴ τὰ*
γυαννάκια καπνίζουν αὐτὸν πῶχ' τοῦ διμοννουπύρωμα (*γυαν-*
νάκια = τὰ φυτὰ ἀρμένια). 2) Ἐντονη ὀργή, ἐξάλλος θυμὸς
Κρήτ. (Νεάπ.): *Εἶδα τη ἀνεχαιδρωμένη καὶ τὴν ἐφοβήθη-*
κα ἀπὸ τὴν ἀγριότη καὶ τὸ δαιμονοπύρωμα ποὺ 'χε (*ἀνεχαι-*
δρωμένη, = μὲ ὀρθίας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς, ἀγριε-

δαιμονοσκορπίζομαι ἐνιαχ. δαιμονοσκορπίδζομαι
Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *δαίμονας* καὶ τοῦ ρ. *σκορπίζομαι*.

Ἐξαφανίζομαι οἶονεῖ ὑπὸ δαιμονικῆς ἐνεργείας, ἀποπέμ-
πομαι ὑπὸ τινος διατελοῦντος ἐν ψυχικῷ βρασμῷ ἐνθ' ἄν.:
Ξέω 'γώ, ποῦ ἐδαιμονοσκορπίστη; Ποῦ ἐπῆε βάλε αὐτός
κ' ἐδαιμονοσκορπίστη; Σύμ. Δαιμονοσκορπίστου ἀοηρὸς
μου, 'ὰ μήσ σέ θωρῶ αὐτόθ.

δαιμονοσκόρπισμα τό, Κάρπ. Κρήτ. (Ρέθυμν.) Κύπρ.
— Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *σκόρπισμα*.

Κατὰ πληθ., μεταφ., τὰ ἀσκόπως σπαταλώμενα, τὰ οἰο-
νεῖ ὑπὸ δαιμόνων σκορπιζόμενα ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. φρ.

Ἀνεμομαζώματα δαιμονοσκόρπισματα.

Συνών. παροιμ. φρ. Ἀνεμομαζώματα διαβολο-
σκορπίσματα, ἀνεμομαζώματα ἀνε-
μοσκορπίσματα.

δαιμονόσπερμα τό, Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. δι-
μοννόσπιρμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) δαιμονόσπαρμα Θήρ.
Κυκλ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν. κ.ά.) — Λεξ. Πρω. διμοννό-
σπαρμα Εὐβ. (Ἄκρ.) Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *σπέρμα*. Ἡ λ. ὑπὸ
τὸν τύπ. *δαιμονοσπέρματα* καὶ εἰς Σομ.

1) Τὸ σπέρμα, τὸ γέννημα, τοῦ δαίμονος κυρίως ὡς ὕβρις,
ὁ κακὸς, ὁ μοχθηρὸς ἄνθρωπος Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Κυκλ. Μακεδ. (Καταφύγ.) — Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.

2) Ἐπὶ παιδίων, τὸ ἀνήσυχον καὶ δύστροπον Εὐβ. (Ἄκρ.)
Πελοπν. (Κίτ. Μάν. κ.ά.) : *Θὰ σὶ πιάσουν νὰ σὶ τσακίσουν,*
μὲρ' διμοννόσπαρμα τ' κιαρατᾶ! Ἄκρ. Δὲν ἡσυχάζει κα-
θόλου τὸ δαιμονόσπαρμα! Κίτ. Μάν.

Συνών. ἀνεμόσπερμα, δαιμονοσπορά, δαι-
μονόσπορος, διαβολόσπερμα, διαβολό-
σπορος.

δαιμονοσπορά ἡ, Κρήτ. (Ρέθυμν.)

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *σπορά*.

Δαιμονόσπερμα, τὸ ὀπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

δαιμονόσπορος ὁ Κρήτ. (Ρέθυμν.) διμοννόσπουρος
Λέσβ. (Ἀγιάς.)

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *σπόρος*.

Δαιμονόσπερμα, τὸ ὀπ. βλ., ἐνθ. ἄν.

δαιμονοτυλιγμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. δαιμονοτυλ'μένος,
Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *δαίμονας* καὶ τοῦ τυλιγμένος,
μετοχ. τοῦ ρ. τυλίγω.

Ὁ παμπόνηρος, ὁ πανοῦργος: *Τοῦν' θὰ γελάσ'ς τὴ δαιμο-*
νοτυλ'μέν'; Συνών. *διαβολοτυλιγμένος*.

δαιμονόχορτο τό, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *χόρτο*.

Ἀγριόχορτον, διὰ τὸ ὁποῖον πιστεύεται ὅτι, ὅταν τὸ δο-
κιμάσῃ τις, καταλαμβάνεται ὑπὸ μανίας καὶ τρέλλας ἐνθ' ἄν.:
Ἐφαες δαιμονόχορτο ποὺ κάμνεις ἔτσα; || Ἄσμ.

Ὡϊμέ, ἐδαιμονίστηκα κ' ἔφα τὸ δαιμονόχορτο!
(ἐκ μοιρολ.)

δαιμονόψειρα ἡ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Μεσσην.) — Ν.
Πολίτ., Παραδ. 2., 1333

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *ψείρα*.

Φθείρ παρουσιαζομένη, ὡς πιστεύεται, ἐπὶ ἐνδυμάτων,
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κεφαλῶν λουομένων κατὰ τὸ δωδεκάημερον
μεταξὺ Χριστουγέννων καὶ Θεοφανείων, ὅταν χρησιμοποιο-
ηθῇ διὰ τὸ πλύσιμον στάχτη τῶν ἡμερῶν τούτων, τὴν ὁποίαν
ἐμόλυναν οἱ Καλλικάντζαροι ἐνθ' ἄν. Συνών. *διαβολό-*
ψείρα, *δωδεκαήμερικη ψείρα*.

δαίσου Τσακων. Ἀόρ. ἐδάκα Μετοχ. ἀορ. δακού.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *δαίω*. Πβ. M. Deffner., Zakon. Gramm.,
46.

Α) Κυριολ. 1) Καίω, καίομαι: *Ὅα νούτα ἂ ἔαρε ἔκι δαί-*
σα (ὅλην τὴν νύκτα ἢ φωτιά ἔκαιε). *Ἐδάκα τὸν ποῦα μι* (ἐ-
καψα τὸ πόδι μου). *Ὁ τσοῦα ἔκι δαίσου δύο ἀμέρε* (ἡ δρῦς
ἐκαίετο δύο ἡμέρας). *Ἀ ἀστρατὰ νὰ ντὶ δάη!* (ἡ ἀστραπή,
ὁ κεραυνὸς νὰ τὸν κάψῃ ἀρά). *Ἀ ἔαρε νὰ ντὶ δάη, ἄκλερε!*
(ἡ φωτιά νὰ σὲ κάψῃ, ἄκλερε ἀρά). *Ὁ ἦλιε ν' ἐδάτσε τὸ*
καμπζὶ (ὁ ἥλιος τὸ ἔκαψε τὸ παιδί). 2) Δι' ἐξωτερικῆς ἐ-

πενεργείας νεκρώνω, καταστρέφω συστατικά: Σ' ἐδάτσε τοῦ φρατῆ ἔντενε' ὁ παλιολίβα (τὶς ἔκαψε τὶς φακὲς αὐτοῦς ὁ παλιολίβας). Τὸν καρποὶ σ' ἐδάτσε ὁ πάγος (τὰ σιτάρια τὰ ἔκαψε ὁ πάγος). 3) Ὑφίσταμαι φλεγμονήν: Ἐδάτσε ἡ γίδα ἀπὸ τὸ πρεσόν γὰ ἔκι θέα ἄρημα (ἔπαθε φλεγμονή ἡ γίδα ἀπὸ τὸ πολὺ γάλα (ἐνν. πού εἶχε), ἤθελε ἄρμεγμα). 4) Εἶμαι διάπυρος, ἐκπέμπω μεγάλην θερμότητα: Μὴ νὶ κιάνερε με τοῦ χέρε, γιὰτ' ἐνὶ δαίσουντα τὸ λουπαί (μὴν τὸ πιάνης με τὰ χέρια, γιὰτὶ καίει τὸ τσουκάλι).

Β) Μεταφ. 1) Προξενῶ ἢ αἰσθάνομαι ὑπερβολικὴν λύπην: Ἐπανάτσε ὁ ὕξέ, τὸν ἔδ' ἐδάτσε τὰν καρδιά σι (πέθανε ὁ υἱὸς καὶ τοῦ ἔκαψε τὴν καρδιά του). 2) Ἐπὶ παιγνιδίων, χάνω ὑπερβάς τεταγμένον τι ὅριον: Ἐδάτσερε, ἐξοῦ ἔδαρι (κάηκες, ἐγὼ τώρα ἐνν. θὰ παίζω).

δακέα ἡ, Πόντ. (Ἰνέπ.) δατθία Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Κοντοφ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἄορ. ἔδακον τοῦ ρ. δάκνω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έα.

1) Τὸ δάγκωμα Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ.) Πόντ. (Ἰνέπ.): Ἡ δατθία τοῦ ὅ-ῶ-ῶ-ῶ-ῶ (τὸ δάγκωμα τοῦ σκύλλου) Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ.) 2) Ἡ ποσότης τῆς τροφῆς τὴν ὁποῖαν χωρεῖ ἐφ' ἅπαξ τὸ στόμα ἀνθρώπων καὶ ζώων, μ π ο υ κ κ ι ἄ Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Κοντοφ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.): Μία δατθία ἄδ-ῶ-ῶ-ῶ-ῶ, τυρί, ἄπ-ῶ-ῶ-ῶ, μῆ-ῶ-ῶ (μία μπουκκιά ἀπὸ ψωμί, τυρί, ἄπιδι, μῆλο) Γαλλικ. Ὅτου κἀν-νεῖ τσαὶ γιὰ ἡμισο δατθία ἀφίν-νεῖ τὸ σκουφ-ῶ-ῶ-ῶ-ῶ του ἀνουκάτου (ἔτσι κάμνει καὶ γιὰ μισὴ μπουκκιά ἀφίνει τὸ λαμουδάκι του ἄνω κάτω) Χωρίο Ροχούδ. || Παροιμ. Οἱ καλὲ δατθίε μακραίνουν δὲς ἡμέρε (οἱ καλὲς μπουκκιὲς μακραίνουν τὶς ἡμέρες, ὁ καλὰ σιτιζόμενος ἐργάτης ἀποδίδει περισσότερον) Μπόβ. Ἡ καλὴ δατθία κἀν-νεῖ καλὴν δουλεία (συνών. με τὴν προηγουμ.) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Πάει νὰ φάη μιὰμ μίνιμο δατθία
τσαὶ ἀφίν-νεῖ τόσ σκουφ-ῶ-ῶ-ῶ-ῶ σὰν σορῶ-ῶ-ῶ
(Πάει νὰ φάη μιὰ μικροσκοπικὴ μπουκκιά καὶ ἀφίνει τὸν λαίμωδον σὰν στρατιώτην) αὐτόθ.

Τσαὶ γιὰ μίαμ μίνιμον δατθία
χάν-νεῖ τῆς ζωῆ γιὰ τὴν τζοιλία
(καὶ γιὰ μία ἐλαχίστη μπουκκιά χάνει τὴν ζωὴ γιὰ τὴν κοιλιὰ) Βουν.

δάκνεμα τό, Πόντ. δάκνεμαν Πόντ. δάκνεσμαν Πόντ. (Οἰν.) δάκεμα Πόντ. (Ἰνέπ.) δάκεμαν Πόντ. (Κερασ.) δάκνεμαν Πόντ. (Οἰν.) δάκμαν Πόντ. δάγμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. δάκνω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ δάκνω καὶ δάκνω. Ὁ τύπ. δάγμαν ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. ἄορ.

1) Δάγμαμα 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἰχνος δαγκώματος, δαγκωματιά ἐνθ' ἄν.

δακνεματέα ἡ, ἀμάρτ. δαγματέα Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάκνεμα, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ δάγμαν. Δάκνεμα 2, τὸ ὅπ. βλ.

δακνέτσης ὁ, Πόντ. (Ἰνέπ. Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. δάκνω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έτσης. Ὁ ἔχων τὴν ἔξιν νὰ δαγκάνη.

δάκνω Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Συνασσ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Οἰν. Σινώπ. Σούρμ.

Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) δάκνω Πόντ. (Ἀντρέαντ. Οἰν.) δάκνον Καππ. (Μισθ.) δάκω Καππ. (Δίλ.) Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Τραπ. Χαλδ.) ντάκω Καππ. (Μισθ.) δακῶ Καππ. (Μισθ. κ.ά.) Πόντ. (Κοτύωρ.) Μέσ. δάκκον-μαι Πόντ. (Χαλδ.) Παρατ. ἔδακνον Πόντ. ἔδακινα Πόντ. (Οἰν.) δάκνισκα Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Φλογ.) Ἀδρ. ἔδακα Καππ. (Μισθ.) Πόντ. (Κερασ.) ἔντακα Καππ. (Μισθ.) ἔδαξα Πόντ. (Κοτύωρ.) Προστ. δάκα Καππ. (Μισθ.) δάκε Καππ. Πόντ. (Τραπ.) δάκον Πόντ. (Τραπ.) δάκ'σον Πόντ. (Κάρος Χαλδ.) Μετοχ. δαγμένος Πόντ. δακμένος Πόντ. (Τραπ.) ντακμένος Καππ. (Μισθ.) δακεμένος Πόντ.

Τὸ ἀρχ. δάκνω. Ὁ τύπ. δάκω ἐκ τοῦ ἄορ. ἔδακα, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀρχ. ἔδακον. Ὁ τύπ. δάκνω δι' ἀναπτύξεως συνοδίου φθόγου.

1) Δαγκάνω ἐνθ' ἄν.: Τσύλλος ἔδακέ με Πόντ. (Ἰνέπ.) Ἡ γάττα ἔδακεν τὸν ποτικὸν Πόντ. (Τραπ.) Ἡ τσαγὰνα ἔδακεν τὸ χέρι μ' (τσαγὰνα = καρκίνος) Πόντ. (Κοτύωρ.) Εἷνας φτεῖρα ἔδακέ με Πόντ. (Τραπ.) Ὁ ψύλλον ἔδακεν τὸ ποδάρι μ' αὐτόθ. Δάκω καὶ κουράζω τὰ δάχτυλά σ' (κουράζω = ἀποκόπτω) Πόντ. (Κοτύωρ.) Ἐδαξέ με εἰς κανάρα (= κώνωψ) αὐτόθ. Τὸ μωρὸν ἔσπιγξεν κ' ἔδακεν τὸ τσιτσίν μ' (τὸ βρέφος ἔσφιξε τοὺς ὀδόντας καὶ ἐδάγκασε τὸν μαστόν μου) Πόντ. (Τραπ.) Ἀτόσον καὶ ζελέας ἐν, ἄμιον σκυλλὶν δάκ' με (τόσον ζυλότυπος εἶναι, ὥστε ὥσαν σκυλλὶ με δαγκάνει) Πόντ. (Χαλδ.) Ἀνδὶ γουτούζι στῶνλλὶ μὴ δάκνης (ὥσαν λυσσασμένο σκυλλὶ μὴ δαγκάνης) Καππ. (Φάρασ.) Ἐδακέν το ἔνα ὀφίρ Καππ. (Ἀραβάν.) Ὁγῶ ἔδακα τὰ μαχαίρ' Καππ. (Μισθ.). Σίτῶ δάκινε λιθάρά κ' ἐν καλὸν λύκος ἂ κρούη 'ς σὸ σιρίν (ἔταν δαγκάνουν πέτρες ἐνν. τὰ πρόβατα, δὲν εἶναι καλὸς οἰωνός· λύκος θὰ ἐπιτεθῇ στὸ κοπάδι) Πόντ. (Ἀντρέαντ.) Σκορπιὸς ἂ σέ δάκ', ἂν τὸ εὖρης, νὰ τὸ σκοτώσης καὶ νὰ τὸ βάλης σὸ μέρο τ' (ἂν σὲ δαγκάσῃ σκορπιός, ἂν τὸν βρῇς, νὰ τὸν σκοτώσης καὶ νὰ τὸν βάλης στὸ μέρος πού σὲ δάγκασε) Καππ. (Δίλ.) || Φρ. Ἐδακα τὴν γλώσσαν μ' (συνεκρατήτην) Πόντ. Δάκα τὴ γλώσσα σου (συνών. με τὴν προηγουμ.) Καππ. (Μισθ.) Ἐδαξα τὰ χεῖλά μ' (συνών. με τὴν προηγουμ.) Πόντ. (Νικόπ.) Ἐδακα τὴν χολήν μ' (κατέστειλα τὸν θυμὸν μου) Πόντ. Πβ. τὸ ἀρχ. «τὸν θυμὸν δάκων» Ἀριστοφ., Νεφ. 1369. || Παροιμ. Ὁ συγγενὸν τὸν συγγενὸν δάκ' καὶ κ' ἀχπάν' (τὸ ὑπὸ τοῦ συγγενοῦς προξενούμενον κακὸν δὲν προχωρεῖ μέχρις ἐσχάτων) Πόντ. Δάκει καὶ ἀχπάνει (ἐπιτυγχάνει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του) Πόντ. Τὸ σκυλλὶν πού ὕλῶς πολ-λά κ' δάκ' (= ὁ σκύλλος ὁ ὁποῖος γαβγίζει πολὺ, δὲν δαγκάνει· ἐπὶ τοῦ ἀπειλοῦντος διαρκῶς, ἀλλ' οὐδέποτε πραγματοποιοῦντος τὰς ἀπειλάς του) Πόντ. (Ἀντρέαντ.) || Αἰνιγμ. Στόμαν κ' ἔχ' καὶ δάκνει (κ' ἔχ' = οὐκ ἔχει· ἡ τσουκνίδα) Πόντ. || Ἄσμ.

Τὰ τραωδίας τὰ καλὰ τ' ἐναν πέει, τ' ἄλλο ἄξον,
τὰ ἔμορφα τὰ κόραθα τ' ἐνα φίλ' τ' ἄλλο δάξον
(τραωδίας = τραγούδια πέει = πὲς ἄξον = ἄκου) Πόντ.

Μάννα μου, ψύλλος μ' ἔδακεν 'ς τὴν ρῶγαν τοῦ βυζιοῦ μου Πόντ. (Κερασ.)

Γιὰ δάκε ἄσ' σὸ μαράκινο | γιὰ δάκ' ἄσ' σὸ σταφύλι (μαράκινο = ρωδάκινο) Καππ. 2) Μεταφ., ἐπὶ ἐδεσμάτων, ἀλατισμένων περισσότερον τοῦ δέοντος, ἐρεθίζω τὴν αἰσθησιν τῆς γεύσεως Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) : Φρ. Τὸ φαγὶν ἔδακεν ἄσ' σ' ἄλας (τὸ φαγητὸν ἔγινε ἀλμυρόν) Πόντ. Συνών. φρ. Τὸ φαῖ τσιμπᾷ 'ς τ' ἄλάτι. Τ' ἄλας ἔδακεν τὸ φαῖν (συνών. με τὴν προηγουμ.) Τραπ. Ἐδακει τὸ φαγὶν (συνών. με τὴν προηγουμ.) Πόντ.